

Arrest

nr. 130 795 van 3 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN, en van advocaat E. IMPENS die loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 maart 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 januari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 13 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 28/01/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Bij arrest nr. 122 873 van 23 april 2014 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld in punt 1.2.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang en argumenteert dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dient te worden toegepast. De verwerende partij wijst er op dat zij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niets anders zou kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet beschikt over de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied af te leveren, dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij dan ook geen nut kan opleveren.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend. (...)”.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertrajec bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus niet werd erkend of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelde de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt nu zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat de verwerende partij opnieuw aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden die haar geen discretionaire bevoegdheid laten.

In de mate de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2014, wijst de Raad er vooreerst op dat bij arrest van 23 april 2014 van de Raad met nummer 122 873 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd is geworden en het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 28 januari 2014 dus werd afgewezen, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij het betoog dat uitgaat van het feit dat er een beroep bij de Raad hangend is tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 28 januari 2014. Tevens merkt de Raad op dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schorst, maar niet verhindert dat er een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit uitgereikt wordt. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

In zoverre de verzoekende partij beweert dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis of artikel 10 van de vreemdelingenwet omwille van haar gezinsleven en

omwille van haar duurzame lokale verankering en lange duur van de asielprocedure, stelt de Raad vooreerst vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt als zou de verzoekende partij dergelijke aanvraag hebben ingediend. In het geval de verzoekende partij enkel er op wenst te wijzen dat zij mogelijks in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging, stelt de Raad vast dat dit een hypothetische, niet geconcretiseerde bewering betreft.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, §48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddelen uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In een enig middel voert de verzoekende partij onder andere de schending aan van artikel 3 en 8 van het EVRM.

De verzoekende partij meent dat de overheid in staat moet zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig af te wegen, derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos geschaad worden, dat *in casu* haar belangen en die van haar kind ernstig geschaad worden, dat immers ook haar kind bevolen wordt het land te verlaten maar dit kind zowel feitelijk en juridische hetzelfde statuut dient te hebben als zijn vader door wie hij erkend is en met wie zij samenwoont. Zij meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier dus ernstig in de fout gaat door haar kind evenals haar te verplichten het land te verlaten terwijl haar zoon verblijf geniet, dat zelfs indien de Dienst Vreemdelingenzaken haar vergissing zou inzien en aangeven dat enkel de verzoekende partij het land zou dienen te verlaten, het recht van het kind op een gezinsleven evident geschonden wordt door de verplichte scheiding tussen moeder en haar kind. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de persoonlijke, familiale situatie van haar en haar kind, dat de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij een uitwijzingsbevel wordt afgeleverd met een loutere verwijzing naar één asielbeslissing, die overigens nog aangevochten wordt, mag verbazen nu omtrent haar persoonlijke, familiale situatie (het verblijfsstatuut van haar zoon en diens vader, het reële gezinsleven) met geen woord wordt gerept en nu verder geen rekening wordt gehouden met haar duurzame en lokale verankering in België. De verzoekende partij wijst er op dat zij op het ogenblik van het indienen van het beroep reeds 36 maanden in de asielprocedure zit, dat zij ook in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis of artikel 10 van de vreemdelingenwet omwille van haar gezinsleven, zijnde haar samenwoning met partner en kind en tevens omwille van haar duurzame lokale verankering en lange duur van de asielprocedure, dat gezien zij gemachtigd kan worden tot een verblijf het betreuenswaardig is dat een uitwijzingsbeslissing wordt gewezen, dat de bestreden beslissing ook haar zoon treft, dat dit mag verbazen aangezien de vader van het kind onbeperkt verblijfsrecht heeft in België en het kind erkend is door de vader, dat dit feitelijk en juridisch impliceert dat haar zoon ook het statuut van de vader heeft doch het land moet verlaten.

Daarnaast wijst de verzoekende partij op haar socio-economische achtergrond en meent zij dat zij bij een terugkeer als alleenstaande ontheemde vrouw dreigt geconfronteerd te worden met ontoereikende basisvoorzieningen. Verder meent zij dat haar huidige familiale situatie ernstige moeilijkheden met zich meebrengt bij een terugkeer naar Nepal, dat het voor haar enerzijds uitermate moeilijk is om als alleenstaande ouder naar Nepal terug te keren en anderzijds daar haar zoon geen Nepalese identiteitsdocumenten zal uitgereikt krijgen, niettegenstaande de nieuwe Nepal Citizenship Act van 2006 daar in het Algemeen Ambtsbericht Nepal van maart 2012 vermeld staat dat de praktijk niet steeds overeenkomt met de theorie. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij niet kan terugvallen op familie in Nepal, dat door de problemen die zij kende in Nepal en omwille van haar lange afwezigheid haar naaste familieleden haar met grote terughoudendheid zullen ontvangen, niettegenstaande zij op heden nog contact heeft met hen, dat de familie immers vreest dat zij persoonlijke problemen zullen krijgen indien zij terugkeert naar Nepal en zich bij de familie zou vestigen.

De verzoekende partij merkt op dat de vader van haar kind in België verblijft en niet mee kan reizen naar Nepal. Zij verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad waar een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigd wordt omdat het administratief dossier geen informatie bevat omtrent alleenstaande moeders met buitenechtelijke kinderen.

Verder meent de verzoekende partij dat een uitwijzingsbeslissing een extra bron van stress uitmaakt voor haar, haar partner en haar zoon, in die mate dat het artikel 3 van het EVRM schendt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/ of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze

noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Aangenomen dat er sprake zou zijn van een gezinsleven met haar partner en hun gemeenschappelijk kind in België, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen welke omstandigheden het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders verhinderen. Zij toont immers niet aan dat het onmogelijk is voor haar partner en haar zoon haar te vergezellen. In zoverre zij er op wijst dat haar zoon geen Nepalese identiteitsdocumenten zal uitgereikt worden en hiervoor verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Nepal van maart 2012, wijst de Raad op wat dienaangaande reeds gesteld werd in het arrest van de Raad nr. 122 873 van 23 april 2014: *“Met betrekking tot verzoeksters vrees dat, niettegenstaande de nieuwe Nepal Citizenship Act van 2006, haar zoon geen Nepalese identiteitsdocumenten zullen worden uitgereikt, wijst de Raad erop dat, zoals in de verweernota terecht wordt opgemerkt, niets haar tegenhoudt om zich samen met de vader van haar kind tot de Nepalese ambassade in België te wenden om de nodige formaliteiten en identiteitsdocumenten te bekomen. Uit niets blijkt dat verzoekster dit reeds zou hebben gedaan/getracht. Verzoekster is niet met een buitenlander getrouwd zodat haar citaat uit een door haar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde deel van het Algemeen Ambtsbericht Nepal van maart 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken omtrent kinderen van Nepalese vrouwen die getrouwd zijn met een buitenlander in casu niet dienstig is.”* De verzoekende partij toont ook heden niet aan dat het onmogelijk is om de

nodige identiteitsdocumenten voor haar zoon te bekomen. Waar de verzoekende partij nog aangeeft dat de vader van haar kind in België verblijft en niet mee kan reizen naar Nepal, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins concretiseert. Het loutere feit dat de vader van haar kind verblijfsrecht heeft in België leidt er niet toe dat hij niet mee kan reizen naar Nepal, het land waarvan hij overigens de nationaliteit heeft. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Het betoog van de verzoekende partij dat aan haar kind geen bevel kan worden gegeven daar dit kind zowel feitelijk en juridisch hetzelfde statuut dient te hebben als zijn vader door wie hij erkend is en met wie zij samenwoont, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Betreffende de verwijzing van de verzoekende partij naar haar duurzame en lokale verankering in België, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt tot vaagheden en nalaat op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. Overigens merkt de Raad op dat het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

De verwijzing van de verzoekende partij naar haar asielprocedure van 36 maanden, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

In casu wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar de verzoekende partij aangeeft dat het afleveren van de bestreden beslissing een extra bron van stress uitmaakt, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft. Ten overvloede wijst de Raad er op dat het veroorzaken van een zekere stress in hoofde van de verzoekende partij door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, onvoldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad kan verder op basis van het betoog van de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM vaststellen. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014 reeds een toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet werd doorgevoerd en aldus reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ook verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Met haar betoog herhaalt de verzoekende partij haar betoog zoals naar voren gebracht naar aanleiding van haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014. De Raad merkt op dat bij arrest van de Raad met nummer 122 873 van 23 april 2014 de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende het risico te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen bij een terugkeer naar het land van herkomst, werd bevestigd. Met betrekking

tot het betoog van de verzoekende partij, wordt in het arrest van de Raad met nummer 122 873 van 23 april 2014 gesteld *“Verzoeksters huidige verwijzing naar de situatie en de problematiek van ‘alleenstaande ontheemde vrouwen’ in Nepal gaat ter zake niet op nu zij blijkens haar verklaringen in Nepal over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt met wie zij regelmatig contact heeft en welke haar documenten zouden hebben opgestuurd. Haar stelling dat haar familieleden haar, door de problemen die ze kende en omwille van haar lange afwezigheid, bij haar terugkeer met grote terughoudendheid zullen ontvangen, is niets meer dan een louter hypothetische algemene bewering welke op geen enkel concreet element/concrete ervaring berust. (...). Verzoekster kan hoe dan ook, gelet op het voorgaande en inzonderheid de aanwezigheid van verschillende familieleden in Nepal met wie ze nog steeds een goed contact onderhoudt, niet als een alleenstaande vrouw/moeder worden beschouwd. Haar verwijzing thans in haar verzoekschrift naar een (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd) arrest van de Raad van 27 augustus 2013 aangaande een alleenstaande Nepalse moeder is derhalve niet dienstig of relevant. De Raad wijst er ook op en benadrukt dat dit (arrest) een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Met betrekking tot verzoeksters vrees dat, niettegenstaande de nieuwe Nepal Citizenship Act van 2006, haar zoon geen Nepalese identiteitsdocumenten zullen worden uitgereikt, wijst de Raad erop dat, zoals in de verweernota terecht wordt opgemerkt, niets haar tegenhoudt om zich samen met de vader van haar kind tot de Nepalese ambassade in België te wenden om de nodige formaliteiten en identiteitsdocumenten te bekomen. Uit niets blijkt dat verzoekster dit reeds zou hebben gedaan/getracht. Verzoekster is niet met een buitenlander getrouwd zodat haar citaat uit een door haar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde deel van het Algemeen Ambtsbericht Nepal van maart 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken omtrent kinderen van Nepalse vrouwen die getrouwd zijn met een buitenlander in casu niet dienstig is. Betreffende verzoeksters betoog omtrent haar socio-economische achtergrond wijst de Raad opnieuw op de aanwezigheid van en haar goede contact met haar familie in Nepal, en op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische situatie van het land, economisch mogelijk is om o.a. in de hoofdstad Kathmandu een nieuw leven op te bouwen.”* alsook *“De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de vader van haar kind reeds in Nepal getrouwd is. Bijgevolg toont zij niet aan dat haar kind een buitenechtelijk kind is. Bovendien toont zij ook op geen enkele wijze aan dat vrouwen met een buitenechtelijk kind in Nepal worden gestigmatiseerd en al helemaal niet dat zij moet vrezen om deze reden in Nepal te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of er een reëel risico op ernstige schade te lopen.”* Er blijkt niet dat de verzoekende partij thans nog andere nieuwe, concrete gegevens of stukken aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielpprocedure en die aldus een andere beoordeling rechtvaardigen.

De verzoekende partij maakt een schending van voornoemd artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij er op wijst dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd genomen ten aanzien van haar minderjarig kind aangezien de vader van het kind onbeperkt verblijfsrecht heeft in België en het kind erkend is door de vader, dat dit feitelijk en juridisch impliceert dat haar zoon ook het statuut van de vader heeft, wijst de Raad er vooreerst op dat de procedure niet werd ingesteld namens het kind. Voorts kan het eventueel gegrond bevinden van de voorgaande argumentatie van de verzoekende partij, de verzoekende partij zelf geen voordeel opleveren daar, zoals reeds gesteld de eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel er *in casu* in principe enkel toe kan leiden dat de verwerende partij opnieuw aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden die haar geen discretionaire bevoegdheid laten.

Daar er geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk is gemaakt, wordt de aangevoerde exceptie van de verwerende partij aangenomen.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER